

Martin Brasch

**DE VITA ET MORTE || ILLVSTRISSIMI ET CELSISSIMI PRIN-||CIPIS AC DOMINI,
DOMINI || SIGISMVNDI || AVGVSTI || felicis memoriae || Ducis Megapolitani ... ||
Domini clementiſimi piè || et placidè defuncti anno 1600,|| 5. Septembris die ||
PARENTATIO carmine Epico expressa || & publicè in Academia Rostochiensi ||
sequente 1. Octobris recitata || A || MARTINO BRASCHIO Logices || Professore et
Collegij Philosophici p.t. Decano.||**

Rostock: Möllemann, Stephan, 1600

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1000475417>

Druck Freier Zugang

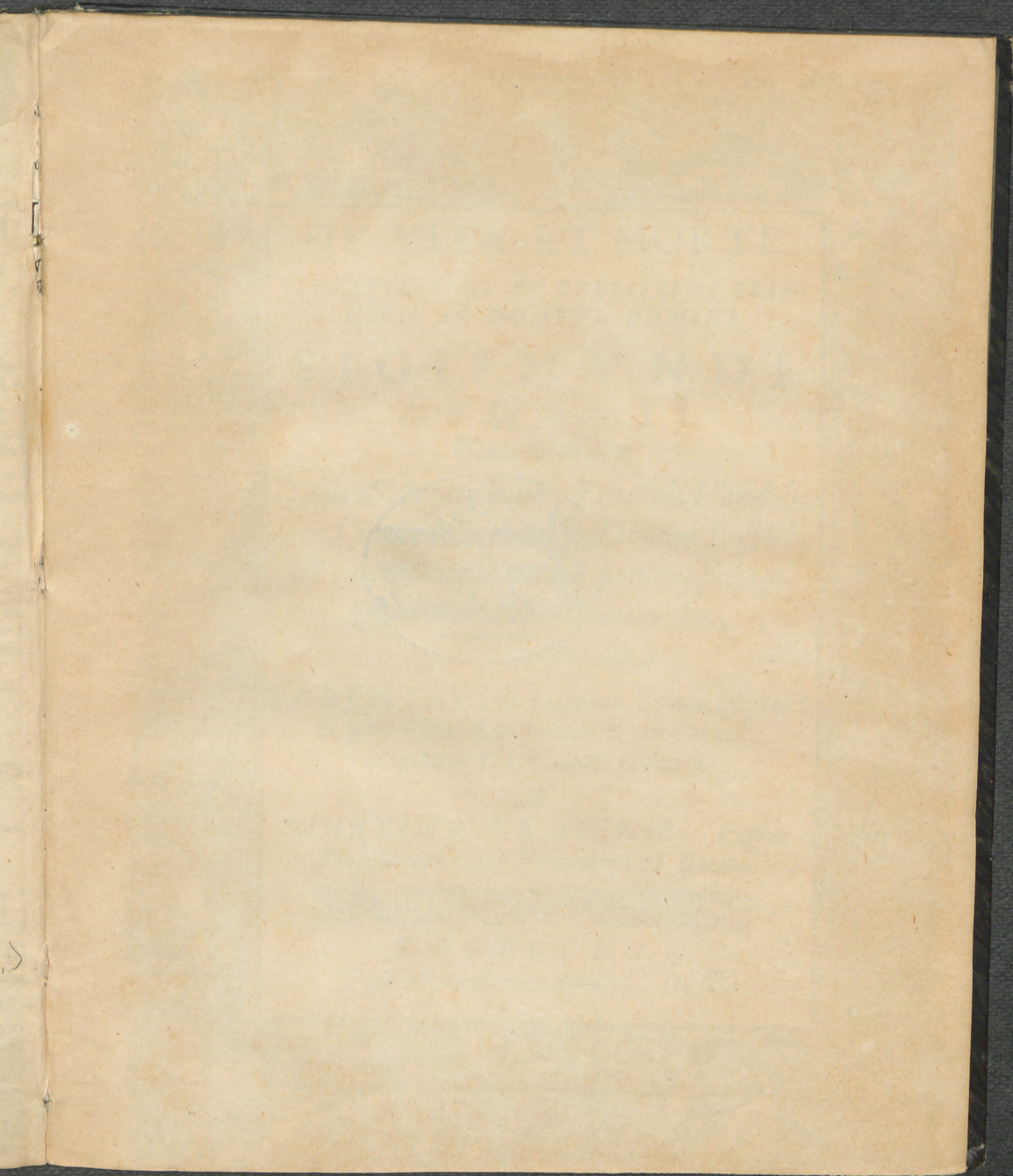

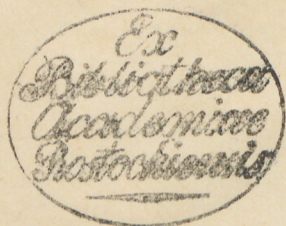

k

1420.

Mk - 1420. ~~Mk 1609.~~ (16. Jh.)

DE VITA ET MORTE

ILLVSTRISSIMI ET CELSISSIMI PRIN-
CIPIS AC DOMINI, DOMINI

SIGISMUNDI
AVGVSTI

felicis memoriae

*Ducis Megapolitani, Principis Vandalorum,
Comitis Suerinensis, Domini Rostochij
& Stargardia, Domini clementissimi patris
& placide defuncti anno 1600,
5. Septembris die*

PARENTATIO carmine Epico expressa
& publice in Academia Rostochiensis
sequente I. Octobris recitata

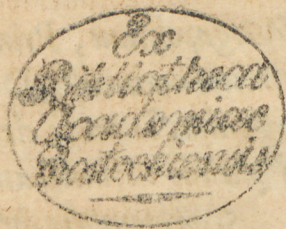
A

MARTINO BRASCHIO *Logices
Professore & Collegij Philosophici p. t. Decano.*

ROSTOCHII,
Typis Myliandrini, Anno M. D. C.

RECTOR ACADEMIÆ
Megapolensis Rostochianæ
IOHANNES FREDERVS
S. S. Theologia Doctor & Professor.

Vod ad omnem vitæ humanæ conditionem apposite
dixit Lyricus vates:

*Pallida mors æquo pulsæ pede pauperum tabernas
Regumque cures:*

id quæ vrbs, quæ regio, quod regnum est quod non per sæpe ex-
periat? Non solum in alijs Germaniæ patriæ nostræ dulcissimæ
prouincijs singulis ferè annis discedere quosdam videmus ex
illis, qui summum magistratum gerunt: sed & domi hanc iactu-
ram proximis annis sensimus, atq; etiam nunc sentimus. Tu-
mulauimus Suerini ante annos octo intra triduum duos Mega-
politaniæ principes inclytos felicitis memoriæ CHRISTO-
PHORVM Alberti & IOHANNEM IOHANNIS
ALBERTI filium. Nunc eodem in loco post paucos dies
tumulo inferentur exuuiæ illustrissimi principis & Dni Dni
SIGISMUNDI Augusti Ducis Megapolitani &c. Dni nostri
clementissimi: Qui Iohannem fratrem & Christophorum patru-
um hinc septimanis proximis vitam cum morte in vera fide & in
Deum fiducia commutans secutus est. Natus ille fuit ex il-
lustrissimo & inclyto principe IOHANNE ALBER-
TO veræ religionis & literarum cultore & nutritio & Acade-
miæ huius patrono munificentissimo: & ANNA SOPHIA
Alberti primi Borussiæ ducis filia harum regionum matre olim
clementissima: & vnâ cum fratre ab illustris: & optimis ac pieta-
tis, humilitatis, sapientiæ, misericordiæ erga pauperes, beneficent-
iæ in bene meritos & aliarum virtutum studiosis parentibus ad
hæc ipsa virtutum quæ in eis intuebantur, ornamenta assuefa-
ctus. Verè enim de illius Celsitudine compertum atq; explo-
raturum

ratum habemus: quod nihil potius illi fuerit pietate & veræ religionis cultu & Dei timore: quod ab omni superbia, quæ plerunq; animis in alto collocatis innasci solet, abhorruerit, quod & humilitatis erga Deum & humanitatis non solum erga sui ordinis sed etiam inferiores homines studiosus, quod in subditos clemens, erga quosuis affabilis extiterit. Inanes verò sumptuum profusiones in res inutiles & non necessarias detestatus est: neq; tamen à splendore aulico principe digno quicquam disceisit neq; non erga eos, qui aliquid à sua Celsitudine petierunt, vel quibus ob merita aliquid deberi, vel ob egestatem subueniendam esse putaret, liberalem & beneficum se præstitit. Commemorari plura non opus est. alibi ea audientur. Fuit autem illustrissimus hic princeps valetudinarius iam per sesquiannum laborans hydropico languore, vt existimatum est: à quo, vt liberaretur, non solum præstantium medicorum opera vsus, sed etiam superiore anno ad Thermas Carolinas profectus est. Esti verò non tam Thermarum harum vsum, quàm aliorum medicamentorum applicationem istius morbi discessus vel certè non mediocris remissio secuta sit: tamen alijs symptomatis subinde vexatus, & ante paucas septimanas febrili quoq; morbo tentatus est: quarum ægritudinum concursu paulatim magis & magis, vt fit, exhaustus, etiam morbi & dolorum cruciatus non sentire & acerbè ferre non potuerit, tamen se sub potenti Dei immortalis manu humilians, hominem se esse & propter peccata morbis & morti obnoxium æquè, quàm vilissimum quenq; nullumq; se patientia & diuinæ opis imploratione remedium salubrius vsquam reperire sæpe professus est Tandem mortis aduentum ipse præsentiscens, cum eam in pro-pinquo & non vltra diei spacium abesse diceret, seq; ad pium ex-hac vita discessum consolationibus ex Christi merito lectissimis sacræ scripturæ dictis proposito haustis firma animi fiducia præpararet, nocte, quæ diem mensis Septembris quintum secuta est placidissimè & obdormiscenti similis, cum ad ex-remum

tremum vitæ spiritum intelligentiam & vocem retinisset integram, inter suorum gemitus & lacrymas piam & caram Deo animam exhalavit. Quamvis autem cum illius Celsitudine præclare actum sit, ex tot ægritudinum conflictatione crebra & in beatissimum vitæ statum collocata; tamen nos ditionis huius incolæ non dolere non possumus, quod patriæ principe iterum orbati, familiam Ducum Megapolitanorum Dominorum nostrorum clementissimorum subinde magis magisq; diminui videamus: & verò etiam debemus dolorem nostrum tum illustrissimæ viduæ eiusq; inclytæ familiæ, tum verò optimo & illustrissimo Duci VLRICO, à quo nunc omnis ditionis huius gubernatio, atq; etiam Academiæ nostræ salus dependet, patri patriæ clementissimo, probare & contestari: nec non manibus defuncti principis Sigismundi vltimum, si quem possumus, honorem exhibere. In quem finem DE VITA ET MORTE illustrissimi huius & præclaræ memoriæ Ducis, carmen Epicum confecit vir clarissimus & eruditissimus M. MARTINVS BRASCHIVS collega noster carissimus & pro tempore Collegij Philosophici Decanus: De quo eiusq; in vitroq; orationis genere dicendi & scribendi facultate & indole quod & quale sit celeberrimi doctissimiq; viri PAVLI MELISSI iudicium nuper est editum & alioquin intelligentibus satis constat: cuius recitatione publica cum crastino die hora NONA sanctissimis principis manibus parentare decreuerit: hortamur reuerendos clarissimosq; Dn. Professores, Doctores, Magistros, & studiosam iuuentutem omniaq; Academiæ membra, vt illi parentationi promptè & frequenter intersint: existimantes se hoc officium non solum Academiæ, sed multò magis toti illustrissimæ Ducum Megapolitanorum familiæ meritisimò debere, vt celsissimi & optimi principis & Dni DNI VDALRICI, Nestoris Germanici Dni nostri clementissimi vitæ diuturnitatem, & Iuniorum principum D. ADOLPHI FRIDERICI & D. IOHANNIS ALBERTI salutem & incolumitatem Deo immortali principibus sapientiam & vitam danti & proroganti precibus deuotissimis commendent. P. P. pridie Cal. Octobris Anno cl. Is. C.

DE VITA ET MORTE
ILLVSTRISSIMI ET optimi prin-
cipis & Domini, Dn. SIGIS-
MVNDI AVGVSTI Megapo-
litanæ Ducis etc.

CARMEN EXEQVIALE

*Vod veriti, & dudum nobis formido
minata*

*Prædixit, tandem veris rumoribus af-
fert*

*Fama, obijſſe ducem quem MEGlaburgica quintum
Stirps numerabat adhuc, SISMVNDVM: iamq̃
ſepulchrum,*

Accipiet cineres, lachrymoſaq̃ funeris offa.

*Cingere funerea nunc cingere Muſa cupreſſo,
Non te lata decent: pulla velamine vitta*

Nunc tetricum caput & deſormem obnube capillū.

Huc lachrymæ & gemitus adſint: nunc flere popellum,

Nunc decet & proceres. quin nos ad litora Varni

Nunc quoq̃, luctuſonum par eſt coniungere leſſum.

Vulgares perſape homines, vulgaria ſtemus

Funera, num princeps patriæ indefletus obibit?

Et

Et quem fel nigrum inuidia sic vstulet, ut non
Extremos laudum SISmundo donet honores?
Aut cui non pietas animum percellat? amorq;
Natiuus patriæ, votis ad sidera fufis
Obsecret ut stirpem feruari gentis auitam
Neglaburgiaca, atq; annos regnare perennes?
IANALBERTË, olim fasces cui patria tellus
Contulit & dominum agnouit, mitemq; parentem,
Nunc etiam ex binis postremus ad astra secutus
Te natus, manesq; tuos. nam præuius alter
Anteijt. solos ex te superesse nepotes
Cernimus, atq; utinam multos cernamus in annos.
Sed si maiorum non fas abolescere facta,
Siq; patrum virtus decorat clarissima natos,
Manat & in prolem plerunq; haud degener ardor,
Te patre felicem SISmundum! te neq; iusti
Nec pacis, nec erat pietatis amantior vllus.
Ingenij bonit as in te luxisse perinde
Illustrius perhibetur, ut inter lumina cæli
Eminet ante alios ignis Phœbeus ignes.
Te Musæ & Charites, Themis & Tritonia Pallas
Cingebant; non barbara erat nec inhospita doctis
Aula tibi, non clausa manus, nec parca Camenis.
Hoc nouit Varnus, nos & quicumq; Lyceo

Varneo,

Varneo, Musisq² almis, Phœboq² litamus,
 Nouimus, & cunctis non inficiabimur annis.
 Ergo etiam in nato dotes fulsere paterna,
 Inprimis pietas: pietas, quæ maxima virtus,
 Quæ dux virtutum, quæ mater & aurea norma est.
 Namq² age victrices turmas, gere fortia bella,
 Deiectas euerte vrbes, duc mille triumphos,
 Ingenij præsta subtilis acumine, lingua
 Facunda doctusq² audi, titulisq² superbi
 Sexcentis, FELIX dicare & MAGNVS & Afris
 A domitis. quid enim? non terq² quaterq² beatum
 Clamabunt rostra & raucâ plebecula voce?
 Ah nimis infelix, nimis atq² inglorius euum
 Concludes, pietas nisi tantas inclyta dotes
 Illustret, veluti lucentem gemmeus ignis
 Anellum: pietas vna est gratissima Diuis,
 Unica pandit iter radiosi ad limina cœli.
 Hac sine quodcunq² est pulchri, quodcunq² bonorum,
 (Dicam equidem) exanime est planè & deforme
 cadauer.

SIS mundo hæc igitur cœli ad tentoria ductrix,
 Hæc genitrix vitæ, æternæ fultrixq² salutis
 Ante alias curæ. non certè obsederat illi
 Pectora contemptus Diuûm, non ista pericli
Secura

Secura impietas, cui quicquid pulpita clamant
Ardua templorum, iocus est & lusus inanis,
Cui Christus nugæ, vanus cui fulmina legis
Terror, & extremus non est nisi fabula iudex.
Quin ille ante oculos caelestia dogmata Christi,
Ante oculos fœdus, iuramentumq; gerebat
Christiadum, sacri firmatum aspergine roris
Pignore firmatum cana. ceu marmore pressam
Cernimus effigiem, diuina oracula charta
Credita sic animi fibræ impresserat imis.
Atq; (ut certa fides dictis) nisi corporis agra
Fortè valetudo malesanum in limine priuo
Continuit, nihil aetherea seclusit ab ede
Saluificisq; sacris & vivi voce ministri.
Vidimus & lucem quoties aurora reduxit,
Collibus ut surgens stratis, nil cœperit antè
Humanorum operum, triplex in simplice numen
Quàm prece deuotâ veneratus, ad astra leuasset
Supplex caesariem, votis calog; litâsset.
Ast age ciuilibus quo pacto munia vitæ
Expleuit? qui iustitiæ defensor & æqui?
Quæ probitas animi? quanam clementia? nunquid
In miseros non parca manus, verbiq; ministros?
Quaq; aula modus & ratio? num prodigus? & qui
B Fortè

Fortè exhauriret nimio patrimonia sumptu?
Iustitia est equidem reliquarum in principe gemma
Virtutum, quâ non in celo illustrius ardet
Lucifer. hanc regum rex & dominator Olympi
Insculpsit sceptris regum, legesq; tueri
Iussit & omne nefas vlticini excindere ferro.
Hæc nisi confirmet regnum, populumq; refrenet,
Omnia eunt pessum, vis effrenisq; libido
Exultat, fas iusq; fugit, pax exulat omnis.
Illa tamen magis effulget, magis occupat acres
Obtutus hominum, maiorq; videtur, ubi ampli
Imperij fines, ubi rex populosa gubernat
Oppida & innumeras animas litesq; coerces.
At data SISmundo ditio non magna, sed vltro
Arctis pacatus princeps regnabat in oris
Linquens fraterna maiora negocia cura,
Cum parte imperij, parte & potiore ducatus.
Nec tamen idcirco sanctæ minus ille vacabat
Iustitiæ sacris, quàm si vel Persica regna
Vel si Romanum frenaret legibus orbem.
Quod si fortè tibi mirum hoc magnumq; videtur,
Dic mihi, vel parua qui consul præsidet urbi,
Non iura & sanctas æquè defendere leges,
Parcereq; infonti & sceleratos plectere pœnis

Ille

Ille potest, quàm si compefceret oppida centum?
Quid dicam? ut sumptus prudens vitârit inanes?
In quibus à summis passim peccatur & imis.
Principis hæc; inquis, virtus non magna. quid ergo?
Cæsaris ingenium cernis frugale TIBERI,
Qui quamuis vitio non dicitur oblitus uno,
Parcior ille tamen, quàm luxuriosus haberi
Maluit, ingentemq; auri post fata reliquit
Non sibi, sed regno summam herediq; futuro.
Cernis & heredem? non annus fluxerat vnus,
Thesaurum luxu cum iam prodegerat omnem.
Hunc magis annè illum laudas? ego rectius illum.
Nam quid habet laudis plebi dispergere nummos?
Ex cedris fabricare rates? insternere gemmis
Puppes? quid iactus expulsam molibus æquor
Siccare? atq; alibi campis inducere montes,
Ast alibi montes campis æquare? quid undas,
Et mare vinosum facere, (admirabile dictu)
Ut repleta mero stagnent spumantia Baccho
Litora, odoriferosq; secent rostra aurea fluctus?
Mox at, ubi exhaustam nummus defecerit arcam,
Ponere vectigal, miseros exugere ciues,
Fraudibus hos, avidis illos lacerare rapinis,
Priuat as scutari arcas, neq; parcere sacro?

Quam dispar illis noster, qui principe dignam
Cui atq; externo quamuis ostenderit aulam,
Sic tamen inclusit mediocribus omnia metis,
Ut neq; subiectam miserè deglubere plebem
Esset opus, sumptu neq; millia multa profuso,
Solvat ut irascens haeres, conflauerit aris.
Quum haeres grato post mortem praedicat ore,
Lataturq; bonis aditis, cineriq; precatur
SISMVNDI terramq; leuam, pacemq; perennem.
Ergo vappa fuit, vel qui nil distet auaro?
Non fuit. illum ingens seruorum & splendida turba,
Nullum multus eques circundedit, ut neq; maior
Fratri olim catus fuerit nec splendidior res.
Principe non illo doluit mercede negatâ
Nec quis pro meritis sperato munere frustra
Ingemuit. nôrunt equites: nôrunt clientes
Plebei: medici nôrunt. non pauperis illi
Dextera desertrix, neq; mens auersa Poetis.
Inprimis bonus in sacros largusq; ministros.
Omnibus ille quibus lachrymis defletur acerbè
Defunctus, magnoq; velint ex morte redemptum.
Quid quod STRElitium ventura ad saecula loquetur
Munificum pietatis opus? pulcherrima templi,
Principe SISMVNDo nata atq; educta sub auras,
Visitur

Visitur hic moles. speciosior altera toto
Ut perhibent, nusquam stat conspicienda ducatu.
Quid? te quã superisq; pares, ferrig; sub astra
Dicimur, an taceam mitis clementia? teq;
Quam perhibent tumidos animis eradere fastus?
Quamuis non arces semper laqueat aq; regum
Culmina conscendas, animis si quando superbis
Despiciat magnos simul & vilissima corda
Contemptor superũm atq; hominum rex improbus.

at te

Non spreuit, non precipitem turbavit ab aulã
SISMVNdus, proprij quin te per viscera cordis
Admissam, Diua in morem veneratus, amauit.
Illi humiles animi sensus; mens conscia fastus
Nullius; haud quenquam rigido conterruit ore,
Affatu facilis; summis non asper & imis.
Illum humilem mensam & frugalia prandia ciuis
Non dedignantem conuiuiam aspeximus, olim
Cesare in AVgusto quod gens mirata Quiritum est.
At non militiae clarus, non acer in armis,
Quassauit galeam, loricã inductus abena.
Nec pater aut patruus. nunquid letamur adeptis
His minus? imò ambis patrum complectimur vlnis,
Laudamusq; etiam patrem, caloq; locamus.

B 3

Nec

Nec cui crista' tegit tantum Mauortia crines,
Classica qui cecinit, qui magnas terruit urbes,
Omne tulit punctum. qui se superârit & acres
Qui domat affectus, mortalia carcere frenat
Qui vitia & labes, fortis palmare meretur
Ille viri nomen. quid? qui sub rure paterno
Agricolam nutrit? qui tutas ciuibus urbes,
Qui mare nauigerum nautis, qui premia Musis
Prestat & hospitium? defendit munia pacis
Cetera, conseruatq; bonus; bellator an ille
Eriperet palmam? iusto pax optima bello
Est potior, multis pax anteferenda triumphis.

Fortè sed & nupta tadas, thalamiq; requiris
Fortunam? paribus quis nescit stemmata iungi,
Progeniemq; parem? nostris Pomerania terris
Adsita, fœcunda præcellens ubere gleba
Principibusq; viris prestans atq; urbibus amplis,
Consortem thalami, qualem exoptârat, honestos
Misit in amplexus, generoso principe natam
BVGSLAO, quo non superùm obseruantior alter,
Cui Themis & Pallas, cui commoda publica cura,
O dum spirabat, felicem hac coniuge! quâ non
Obsequiosa magis, magis officiosa nec vlla
Inuentu facilis, qua sic exarsit amore;

Sic

Sic obseruauit mentem, sic iussa mariti,
Plebeia ut natam quancunq, ex stirpe superbam
Præ se reddiderit. seu tæbe exhaustus amara,
Quam moriens binos penè exantlauerat annos,
Defixus lecto iacuit, subtristis & ægra
Astitit in nutus omnes, curasq, parata
In famulatrices: seu de languore fugando
Sollicitus, longè à patria, laribusq, paternis,
Ille salutifero fumantes sulphure thermas,
Thermas, quas perhibent donatas flumine sacro,
Abluere ut morbos possint malè-sanus adiret;
Illa latus clausit, comes illa tenacior hæsit,
Quàm Caroli soror Elisabe, comitata maritum
CHRISTIERNÛ regno expulsũ, & rerum omnium ege-
Per maria & terras. propè sic & CL Ara Maria (nũ
Per mōtes, per agros, per aquas, per tesqua, per vrbes
Exilio quamuis non extera regna petentem,
Sed reducem, simul ipsa redux, comitata maritum est.
Sæpe super longum suspiria plurima morbum
Et largas mittens lachrymas: sæpe anxia succos
Suppeditans medicos & lenimenta doloris,
Sæpe leuans tristes miti solamine curas.

Atq, utinam positis in puluinaribus ægrum
Sic porrò amplectis & languentia membra trahentem
Optima

Optima quiuisset! magis illi optabile quicquam
Non fuit, aut lachrymis tam saepe auidèq; petitum
A superis. hoc illa dies, hoc anxia noctes
Ingeminans crebris pulsauit sidera votis.
Iovæ aliter visum, qui primâ ab origine rerum
Imo ipsum ante ortum, prima & cunabula rerum
Finiuit certo mortales limite vitas.
Ire iubens animas caelesti è semine cretas,
Corporeosq; habitare lares & carcere cludi
Non longo; reuocans mox post stata tempora eas.
Atq; exire iubens, & linquere vincula parent (dem
Ille, ad iussa patris redeuntq; adeuntq; vicissim.
Ergo ubi SIS mundi præscripta exiuerat etas,
Æternis iussus sedes mutare caducas
Spiritus, ad patrij gemmantia mœnia celi
Jam respectabat, patriamq; subire volebat.
A fatis via quasita est; redytq; repenti
Creuit & in paucas morbi vis efferat lucas.
Præsensit princeps (neq; enim illi imponere lethum
Dudum exspectatum potuit,) fatalia sensit
Tempora & instantem decurso carcere metam.
Ergo nec attonitus (quamuis quem lurida mortis
Non terret species? quid non mortalia cogit
Pectora lucis amor, viteq; innata cupido?)

Ille

Ille sed aeternis pensans peritura, timorem
Pellit & exanguis temnit pallentia lethi
Ora, infinita sperans exordia lucis.

Interea augetur languor, tristesq; susurri
Passim increbescunt. prima inter talia, coniunx
Adueniens (timidam quis fallere possit amantem?)
Consternata ruit. vix & sibi conscia mentis
Me miseram, exclamat, quo nunc, carissime, rerum
Cardine versamur? quam hanc mutatio? morbi
Quas vires? quem pallorem? que conspicio ora?
Tandem, quod dudum visa est tam lenta minari,
Perficiet Lachesis? toties conuellerè adorta
Corpoream molem tandem expugnabit? & atros
Attrahet ad manes? non hanc mihi credula, non hanc
Fingebam, fore sed, sanato ut corpore mecum
Exigeres reliquos fatis clementibus annos.
O dolor & lachryma! nondum duo lustra peregi
Coniugis in thalamo & iam te mors inuida nostro
Extortum arcebit complexu? abitumq; minaris?
Saltem si qua mihi de te suscepta fuisset
Ante obitum soboles, si quis mihi paruulus aulâ
Luderet VLRicus, patrum qui facta referret
Et tua: non planè vidua & deserta viderer.
Quàm vellem pro te tales tolerare labores?

C

Quàm

Quàm mortem tumultumq; pati, te mortis adempto
Ex vinculis? quamuis ò si mollescere fati
Iura queant, per sacra thori, tadasq; iugales
Vos ego contestor, superi, vos obsecro, fata
Vertue retrò, potestis enim, nostrisq; querelis
Heu desperati vitam donate mariti.
Dixerat. & collo harescens quàm longa moratur
Et pectus pulsat pugnis & questibus astra.
Ille premens tacitum tabenti in corde dolorem,
Tandem pauca refert: nihil est, quod plurima fando
Cara mihi coniunx quereris, quod si mihi nostris
Arbitrijs longam liceat producere vitam,
Nondum equidem morerer, non te, dulcissima, solam
Desererem: sed, quod memori tibi pectore fixum est,
Et nunc esse decet, morti debebimur omnes,
Stat sua cuiq; dies, breue & irrapabile tempus.
Nec metam transire datum est. sic digerit ordo
Fatalis, vita & mortis sic imperat autor.
Huic ego non parebo libens, si terminus cui
Hic fixus? quod si non hunc indixerit idem,
Vivam, nec moriar. quid tu mitissima mortem
Planctibus antevenis? FOVÆ liberrima fati
Sunt iura, ille potest frenis compescere lethum
Ille meas reuocare potest sanareq; vires,

De

Desine meq̄ tuis teq̄ exanimare querelis.

Sic ait, utq̄ potest, simulat pro tempore robur,
Vix & dimittit plorantem & multagementem,
Spemq̄ metumq̄ inter. paucis post solibus actis,
Nil medicæ potuere manus, nil pocula succis
Impleta: exuperat tabes, augetq̄ periculum.
Ipse sibi donec finem præfagit & horam.
Hæc ait, hæc lux est; non hæc, mihi credite, viuis
Nocturnas superabo moras. ibo acer adibo
Cælestem ad patriam & vobis peritura relinquam.
Obstupuere animi procerum. neq̄ secius ille
Perstat & ad mortem verbo præcordia munit
Æthereo, Christumq̄ animo, Christum ore frequētat.
CHriste salus hominum, proles æterna parentis
Ad te me refero solum & tua numina adoro,
Tu mihi vera salus, vitæ & certissimus autor
Tu nostras roseo lausti sanguine culpas,
Huc ades, hanc fessamq̄ animam deducito ad astra.
Nec minus è sacris lectissima dicta libellis
Aure bibit cupidâ, fibrasq̄ immittit in imas.
Quin licet antè cibo fuerat saturatus eodem,
Nunc etiam sanctæ se firmat robore canæ
Atq̄ iter ad tantum præclara viatica carpens
Suspirat cælum, mundanaq̄ cuncta resignat.

Iamq̄ ibant tenebrae, media & confinia noctis,
Quando ille exposcens iterum sacra biblia & illas
Haurire aureolas Christi de sanguine voces,
De merito, dicensq̄ preces atq̄ ultima verba,
Nil mente emotâ, nil deficiente loquelâ;
Sic placidè, magnâ procerum cingente coronâ,
Ut connuentes somno qui claudit ocellos,
In latus adductum ponens caput, expirauit.

Fortunate nimis princeps; gratissime calo,
Cui tantos licuit letho superare dolores!
Nunc iuuat exemptum mortalis carcere molis
Temperiem puram & liquidi spacia auiâ cali
Insolitis penetrare modis: ubi non metus, ullo
Ne morbo agrescas, ne te vel lurida febris,
Tabida neue lues, neu ladat languor aquosus,
Ver ubi perpetuum & cali tepor aureus, in quo
Purpureæ volitant animæ, densaq̄ recumbunt
Aetherei patris ante thronum, paana canentes
Latisonum patri atq̄ agno, quas visitur inter
Et tua, sublimes spatiosa per aetheris orbes,
Latitia sensu, vitâq̄ beata perenni.

Nos tamen in pullos squalentia corpora amictus
Colligere est æquum, nos tristem ad principis urnam
Mittere singultus, atq̄ exequialia verba

Dicere

Dicere, quæ memori seruet sub pectore Varnus.
Nam licet aduersum nihil & miserabile sanctis
Manibus acciderit, nec nostris ille querelis
Indigeat; tamen orbatî doleamus oportet.
Hoc pietatis opus. præsertim in funere tanto,
Quo non eripitur prætor, non vilis agasô,
Sed patria princeps. iactura est publica, princeps
Cum moritur patria. ceu, quæ pulcherrima cernis
Templa domosq; altas, illis si fortè columnam
Vnam, & adhuc vnâ tentes subducere, pronum
In latus obliquent sese lapsûmq; minentur:
Non aliter, si Morta duces exculpat, & vno,
Mox & adhuc vno raptô ad penetralia tumbæ
Paulatim stirpem excidat, Respublica lapsûm
Præmetuat nutans, fulcrisq; auertat, oportet.
MEglaburga domus, stabant tibi quinq; columna,
Quinq; duces, patris ALBERTI de semine creti.
Fratribus ex illis vnû modò mascula proles
Effecit patrem, nostrôq; superstitat auo.
JAN ALBerte tibi concessa hæc gloria: quanquam
Funera natorum iam passi bina tuorum,
Viuat adhuc sanguis, viuat tuus: ecce nepotes
Fulcra duo imperij, gemina populiq; columna
Vos Meglaburgæ vos o duo germina gentis,

C 3

Quos

Quos avus atq; pater, quos ad præclara senescens
Frater aui VLRicus stimulat, IANE & FRIDERICE.
In vos tota domus nunc inclinata recumbit,
In vos designant oculos, vos omine fausto
Designant, plebs & proceres, natiq; patresq;
Iustitia & leges, templorum pulpita, ludi,
Pax & religio, vestris se dedere gaudent
Sceptorum auspicijs. quin & matercula quavis,
Si quem ventre gerit, vestris sub fascibus olim
Felicem fore præfagit, vos publica vota,
Communes obeuntq; preces. iterum aurea vobis
Principibus nostris nascentur sæcula terris.
Vivite & egregijs virtutem extendite factis,
Sæclaq; maiorum servate in postera nomen.
Interea dum vos teneris adolescitis annis,
Et firmata viros paulatim fecerit ætas,
VLRicus vivat, nulli virtute secundus,
VLRicus patria pater, in quo vertitur omnis
Nunc rerum moles. quem tot iam cernimus annos
De patria benè, de nobis, nostrisq; mereri,
Cui, furor hereticus patrijs quod abactus ab oris,
Quod vis atq; nefas lateant Adamante reuincta
Iudicis & legum; quod Mars, quod & horrida longè
Absit barbaries, equidem carissima vite,

Qua

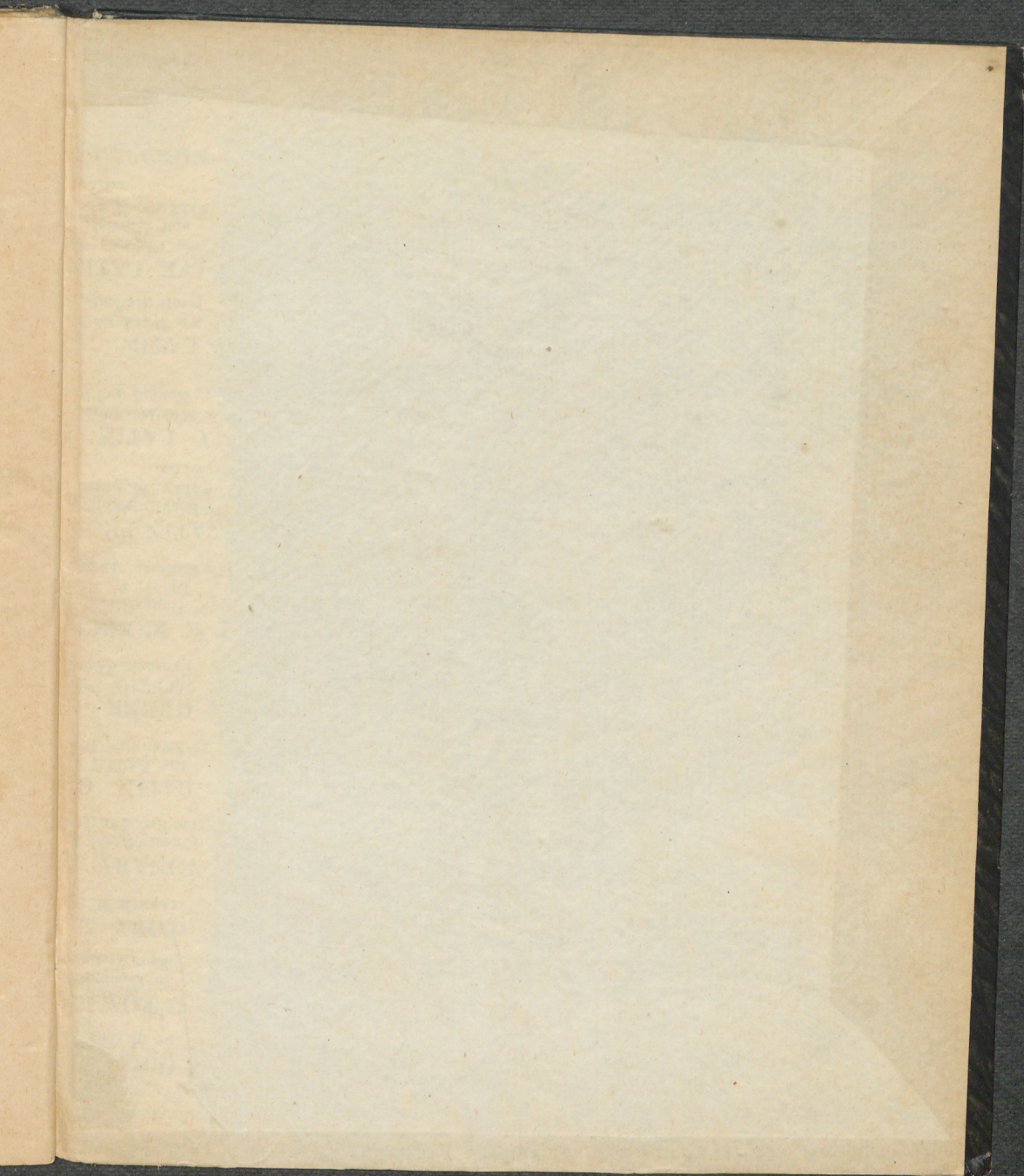
Quæ quisquam exoptet, liceat contingere cuiquam,
Munera debemus. cui mens sic ferrea, qui non
Hoc superum laudet gratus venerabile donum?
Non multas optet messes, longamq; senectam
Rectori tanto patriæ, mitiq; patrono?

Quin vos o lecti iuvenes, iuuenumq; parentes,
Qui sic intentos in me torquetis ocellos,
Inq; meas voces avidas immergitis aures,
Et vos cum populo proceres, queiscunq; recursat
Religionis amor, queis pax gratissima rerum,
Queis leges cordi, queis dira inuisa Tyrannis,
Hoc agite, hoc mecum: seu sol rubefecerit ortum
Sine iterum occasum, medijs seu tela diei
Sparsferit, ut liceat centenas viuere aristas,
Concessum aut ultra est si quid mortalibus agris,
VL Rico & CArolo, sceptri qui proximus heres,
Proximus est tutor: pietas, clementia, prudens
Integritas: odium vitij: defensio recti
Cui cura; ast illis cum tandem iniecerit atram
Parca manum. (neq; enim quicquam immortale,
quod ortum est)
Ut sub principibus, qui sunt de stemmate nati
Meglaburgiaco, porrò & nascentur ab illis,
Vertere aratori sulcos, imponere vitem,

Pascere

*Pascere oves, plantare pyros & condere messes,
Neu quisquam nostris regnet peregrinus in oris,
Hoc orate Deum, mecum hoc exposcite celo.*

*Cere oues, plantare pyros & condere messes,
quisquam nostris regnet peregrinus in oris,
orate Deum, mecum hoc exposcite calo.*

